

kommende kun er med store Betænkkeligheder, at man er gaaet med dertil.

Det første Ændringsforslag, som jeg skal omtale, er Nr. 97, som angaar Spørgsmaalet om, hvor vidt man skal have Ret til ligesom hidtil at godkende et uden for Forligskommissionen sluttet Forlig ved Kommissionen. Naar Mindretallet ikke har kunnet slutte sig til Flertallets Forslag, er det af den Grund, at Mindretallet ikke ser, at der er oplyst aldeles afgørende Grunde for at gøre en Forandring i den bestaaende Ordning paa dette Punkt. I øvrigt skal jeg ikke komme dybt ind paa dette Spørgsmaal.

Det næste Ændringsforslag er det under Nr. 102 vedrørende Ægtefællers Vidnepligt. Mindretallet har ikke kunnet tiltræde Flertallets Forslag om, at Ægtefællers Vidnepligt begrænses ved den foreslaaede Tilføjelse. Grunden dertil er den, at vi mene, at der virkelig er Trang til at gøre en Forandring i Lovgivningen paa dette Punkt, naar vi gaa over til den ny Retspleje. Der er jo nemlig en stor Forskel mellem den Maade, paa hvilken Vidnepligten opfyldes nu, og den, paa hvilken den vil blive opfyldt i Fremtiden. Det er Forhandlingernes Offentlighed, der her spiller ind. Der vil blive et langt større Antal Tilfælde, hvor Vidnesbyrd vil blive afgivne i offentlige Møder, i særlig celebre Sager naturligvis under Tilstrømning af et talrigt Publikum. Vi have ment, at der her let kunde indtræde meget pinlige Forhold, hvis man ikke bibeholdt Lovforslagets Regel om, at Ægtefæller ubetinget er fritagne for at aflægge Vidnesbyrd. Det er vel sandt, at Flertallet foreslaar, at der skal hjemles en Fritagelse i visse Tilfælde, men vi mene ikke, at denne Fritagelse gaar vidt nok, idet det overlades til Rettens Skøn, om der kan tilføjes Vidnet selv eller Ægtefællen Skade derved. Vi mene, at man her let kan komme ind paa Undersøgelse af Forhold, som helst burde lades i Fred. Heller ikke tro vi, at den Indvending, Flertallet gør, nemlig at Konsekvensen af vor Anskuelse maa føre langt videre, er af stor Vægt. Flertallet gør gældende, at hvis man skal hævde Ægteskabets Fred, maa man hjemle ikke blot Fritagelse for at vidne, det vil sige en Ret for Ægtefællen til at forlange sig fritaget, man maa yderligere hjemle en ubetinget Fritagelse, som Retten skal paase. Vi mene dog ikke, at det er nødvendigt at gaa saa vidt. Lovforslagets Øjemed maa sikkert være det, at beskytte Ægteskabets Fred, men man kan vist godt lade Ægte-

fællerne selv afgøre, hvorvidt deres Fred kræver en Beskyttelse i det enkelte Tilfælde eller ej.

Jeg kommer derefter til Nr. 103. Flertallet foreslaar her, at en i Folketinget indsat Regel skal udgaa, nemlig denne: „Ligeledes kan paa Bladet navngiven Redaktør og Redaktionssekretær ved et offentligt Blad nægte Vidnesbyrd angaaende, hvem der er Hjemmelsmand til en i det paagældende Blad optagen, ikke med Forfatterens Navn forsynet, Artikel eller Meddelelse.“ Mindretallet mener, at det er nødvendigt og vigtigt af Hensyn til Pressens Frihed at holde paa denne Regel, vi tro ikke, at dette Forhold ganske skal paralleliseres med de Forhold, den ærede Ordfører omtalte.

Det næste Forslag, hvor der er Uenighed mellem Flertal og Mindretal, er Ændringsforslaget under Nr. 107, men det hører sammen med Ændringsforslagene under Nr. 112 og 113 angaaende Vidneeden. De to Mindretal ere, som den ærede Ordfører omtalte, enige i et Punkt, nemlig at bibeholde Eden i det væsentlige i samme Omfang, som den gældende Lovgivning hjemler. De ere derimod uenige i Spørgsmaalet om, hvorvidt Eden skal aflægges for Forklaringen eller bagefter. Det Mindretal, hvortil jeg hører, finder det ikke tilstrækkeligt, til Støtte for den første Opfattelse, at anføre de Betragtninger, som Flertallet i Betænkningen har anført, og som den ærede Ordfører refererede. Disse Betragtninger gaa i det væsentlige ud paa, at man vil skade Forhandlingens Frihed og Lethed ved at fastsætte, at Eden skal aflægges efter Forklaringen. Vi mene ikke, at dette Hensyn er ganske tilstrækkeligt til at gøre Forandring i den Regel, der for Tiden er den gældende, og hvorefter der først skal afgives Forklaring og derefter finde Bekræftelse Sted med Ed. Vi kunne i det væsentlige slutte os til, hvad Kommissionen i sin Indstilling har anført til Fordel for denne gældende Regel. For det første har denne, forekommer det os, noget for sig allerede derved, at den er gældende. Det maa nemlig vel erindres, at den i sin Tid er indført som Afløsning af en ældre Regel i Danske Lov, der gik ud paa det samme som det, det andet Mindretal paa 7 Medlemmer nu foreslaar. Efter Danske Lov var Forholdet det, at Eden skulde aflægges først, hvorefter Vidnet saa afgav sin Forklaring. Dette blev forandret ved en Forordning af 1833, og det skete med velberaad Hu. Det har interesseret mig at undersøge, hvad Grunden